

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Admirandvm vindictae divinae theatrvm

Tympe, Matthäus

Monasterii Westphaliae, 1611

S. Mariæ Deiparæ Virginis contemptus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51314](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51314)

Ex lib. R. *SVPP LICIA ET POENAE* 297
 P. Ioan. Bo. *bus unigena Dei filius in suam genitricem*
 nifacij de *& parentem sacrosanctam Mariam impia-*
 D. Virgin. *atrociam, nefariamq; vel dicta vel fa-*
 Marię vita *Et a vindicauit.*
 & miracu-
 lis.

1. **D**Eportantibus Dei matris incluzant
 Damasc. o- tuum corpus Apostolis, historia pro
 rat. de dor dunt Hebręum quendam diaboli furore ten
 mitione tro sanctissimo impias & sacrilegas manus
 virg. Sime ferre conatę brachia & manus amissile, cum
 on Metaph vero agnito desletoq; scelere, virginali tabe
 orat. de or- naculo armarioq; cęlesti defecta mębra
 tu educat- plex admouisset ad pristinam tum sanitatem
 & decessu- tum integritatem rediisse, fortemq; eandem
 Marię. & mitem virgineam manum persensisse.
 S. Aug.

2. Vir quidam opibus & nobilitate prestantis
 sua vero sorte non contentus, in villam Chris-
 S. Domno- sti matris cultui dedicatam atq; deuotam, cui
 li Episcopi Domnolus pręerat, pręclarus antistes, furem
 Cęnona- ter inuaserat, & eam tibi cum summa Ecclesię
 nensis. de- pernicie ac ciuium offensione vendicauit. Se
 vit. Sanct- crilegum hunc tyrannũ Domnolus, vt respice
 Mar. sceret, sibi cauere, & ad frugem se recipere,
 admonerat, vt nihil agi videt, ad Deum se co-
 uertit orandum vt que diuinum suum nomen
 ostenderet, exorauit. nefariamq; hominis ar-
 dacię accusat, qui bona olim ad expiatio-
 nem animarum Ecclesię à fidelibus donata,
 & tributa, & rapere ausus esset, & reddere ap-
 pellatus rogatusq; reueneret. Interim sacri-
 lega

legus diuina animaduersione febrem patitur, cuius vi atque æstu sine vlla intermissione jactatur. Nihilò sanior effectus ablata retinet, neque fertilis villæ possessione cedit. Cumq; febris arderet, & lecto affixus teneretur, nocte quadam præpotentis Dei matrem cuius res & bona vsurpauerat, irruentem vidit, quæ ferreo malleo, quem gerebat, pertinacis reguli frontem vulnerauit. ille nimio terrore concussus confestim ad S. Episcopum misit, qui rogarent, vt quæcunque ex rebus diuæ Mariæ, Dei sanctisque Geruasio ac Protasio dicatis ablata essent, cum fœnore & incremento reciperet, se reddere velle quamprimum. Neque tamen prius conuuluit quam præsens Domnolus, quæ erepta essent, conduplicata recuperans pro ægro tante preces effudit. Sed vulneris tamen in fronte accepti ad rei memoriam eruditio nemq; multorum quo ad diues ille vixit, impressa vestigia remanserunt.

Abbas Cyriacus, qui & Lauræ Calomonis Presbyter eximie sanctitatis fuit, sibi aliquando mulierem decora facie præditam & purpura indutam in quiete visam scribit, quæ sacrosancta DEI mater erat, vt euentus ipse monstrauit. Cælestis reginæ latus duo viri cingebant, quorum visenda species erat, & aspectus honorandus ex quibus alter Euangelista ille fuit Mariæ longecla-

3.
Ioannes
Moscus
Euiratus
in prato
spirituali
c. 46.
Bredenb.
lib. 2. c. 100.

longe charissimus, cui Christus ex illa, in qua
 pendit cruce Virginem virgini commenda-
 davit, alter gloriosus ille Baptista lucis hostis
 veri præcursor & nuncius. Abbas cubiculo
 gressus foris stantem orat, obsecratque
 param, ut illud humile tectum sua præsentis
 vultuque dignetur, quod idem postulat
 Virgine morante & in eodem veltigio per-
 stente Cyriacus iterabat. Afflictanti se Cyri-
 co, & cur introgredi noller modestè & ven-
 cundè quærenti, meus, inquit, hostis est
 etiam, & ut intrem efflagitas? Quibus ita
 sponsis mater alma discessit, ut & comites,
 que amplius quæ tristes consolatur, apparuit
 Cyriacus hæsitat, circumspectat, animi
 det, quisnam ille esset Virginis hostis, aut
 lateret, & quia solus ipse habitabat in cella
 metuere ac vereri, ne quid sceleris in Deo-
 ram admisisset, cuius sibi ipse conscius nobis
 set; etenim quæ peccauimus non omnia con-
 perta sunt nobis, dæmone fallente, erro-
 rumq; vel memoriam euellente, vel intelligen-
 tiam obscurante; accedit cæcus ille nobis
 mor, cuius causa nobis ipsi parcimus atque
 indulgemus, neq; conscientia sinus & latebra
 anxie perscrutamur. Sed tamen Cyriacus
 sui & censor & explorator esset egregius, cum
 totius vitæ dicta, facta, cogitataq; recoleret,
 pueritiam recordatus vltimam inde vltimam
 petens nihil inueniret de vlllo Virginis hoste
 recepto, sanctissimæq; matris reprehensio-
 nis

animo hæretet infixâ, quæ causam non habere non poterat, in grauissimos luctus incidit, & maximo mœrore consenuit, eum vt aliqua ex parte leniret librû sumpsit in manus quem Isychius Hierosolymæ Presbyter commo-
 darat. Et cum fortè codicem euoluisset, duos impij detestandiq; Nestorij libros in fine vidit assutos statimq; velut dispulsa nube lumen ipsum veritatis aspexit, sibiq; persuasit Virginis sermonem ex superiori ostensione de Nestorio esse interpretandum, qui sacrosanctæ Virginis hostis fuisset acerrimus. itaq; vadit, & librum illi ipsi à quo precario acceperat bona fide restituit & à se hospitem illum repulit, qui Mariæ integerrimæ Virginis & felicissimæ matris hostis erat capitalis. Ecce tibi, inquit, librum, Isychi, librum reddo tuum, ex quo multo plus detrimenti quam vtilitatis accepi, remq; omnem ordine exposuit. Isychius quasi è graui somno experrectus, virginisq; pio studio & amore succensus duos illos nefarij Nestorij libros, voluminis appendicem, ex codice sustulit, in flammâq; conijciens, non committam, inquit, vt apud me sit præpotentis Dei matris & sempiternæ Virginis inimicus. Arguitur à virgine, qui imprudenter, quanto grauiores pœnas daret, qui scienter teterrimum illum Deiparæ aduersarium tecti communionem dignaretur? &c.

Maius est quod idem Euiratus Heliopoli, quæ Phœnicis est ciuitas, narrat accidisse illi

T histro. Mariani.

4.
 Cap. 47.
 Caus. li. 5.
 c. 20. operis

4.
 Cap. 47.
 Caus. li. 5.
 c. 20. operis

Bredenb.
lib. 2. ca. 13.
Delr. disq.
mag. lib. 3.
p. 1. q. 7. f. 1.

Deterius
blasphem.
mat.

Vt truncus
inutilis ia-
cet.

histrioni nomine Gaiano, qui in publico
theatro sanctam Dei summi parentem vitu-
rare & hoc se parricidio inquinare nō tim-
Huic se mater clemētissima ea forma qua di-
gito demonstrari posset, ostendit, verbis
lenissimis audaciam reprehendens, qua in-
inquit, de te malè merita hanc gratiam ac-
pio? Quæ causa est cur me in tanta populis
quentia lacestas? ille post hanc obiurgationem
amoris & benevolentiae plenam multo im-
pudentius linguæ fræna laxavit, virginem
purissimam grauioribus est conuitijs infec-
tus. Homuncioni procacissimo Virgo & ma-
ter rursus apparuit, utque sibi cauere illis
monuit; Noli, ait, noli animam periclitari-
am, noli te ipse pessumdare; ille (prò ne-
pergit ac perseuerat offendere Virginem
in publico spectaculo proteruitatem contra
sacrosanctam cæli Reginam multo pèram
insistit ostendere. Maria dulcissima tertio
Comædo infami demonstrans, illas easdem
preces & admonitiones repetebat. Cū se
corrigeret ludio deformissimus, sed magis
magisq; in amentia persisteret, dormienti
ridie diuina mater obrepit, nihilque dicen-
turpissimi Aesopi manus ac pedes digito con-
signauit, ductaq; in orbem linea recessit. Ce-
janus euigilans manibus ac pedibus se reperit
esse truncatū, acceptoq; supplicio tandem
quando resipiscens & pœnā & culpā omnibus
explanabat, itinera Virginis, preces & motus

commemorabat, multoq; mitiores se pœnas
perpeti quàm quas scelerum grauitas & animi
peruicacia poscebat, supplex fatebatur.

Affine est quod Nicephoro narratur au-
thore de quibusdam verbo duntaxat & nomi-
ne Christianis, cum in caupona cum iocis &
ludo compotassent, non se satis lepidos & in-
ridiculis iaciendis facetos visum iri putarunt,
nisi inter pocula puritatis, sobrietatis, & vir-
tutum omnium matrem, præceptricemque
Mariam dictis impiè nefarieque lacefferent,
seque vicissim ad Deiparæ iniurias & conuitia
prouocarent. Non tulit matris suæ contume-
lias vltor Deus ac scelerum vindex opportu-
nus, siquidem nefariæ horrendæq; illius jo-
cationis authores potenter arripuit, oppres-
sit, ac perculit, & cum ipsis, vt dicitur, vesti-
mentis detrussit in inferos. ipse autem cau-
po, illiusque vinariæ tabernæ Dominus, ad
quam perditissimi illi ganeones lurcones-
que conuenerant, non euasit impunitus, li-
cet enim lingua nihil admiserat, tamen dissi-
mulationis, accusabilisque patientiæ pœnas
dedit atroces. Ei namque non multo post
nocte quiescenti DEI mater astare visa est,
& quod blasphemos tecto excepisset, & to-
leranter audisset, ad intactæ Virginis ma-
ledicta, & conuitia tacuisset, obiurgare,
turpeque silentium exprobrare institit.
Miser caupo supplex Virgini esse, deli-
cti veniam petere, ne tam cito raperetur,

T 2 sed

§.
Lib. 18. Ec-
cl. hist. c. 33
Bredemb.
lib. 2. c. 12.
Anno 2.
imp. Mau-
ritij, Chri-
sti 587.

Aequus in
Mariana
causâ via-
dex.
Ad inferos
mittuntur
blasphemi
perpetuo
excruclian-
di.

Cedrenus
ait Mariam
non fuisse
dignatam
cauponem
alloqui.

Cornelius
Musc. vol.
2. probatq;
homines
maius pec-
catum cō-
mittere nō
possint: quā
lingua qua
Deum in-
honorant,
quia benefi-
cio linguæ
ceteris crea-
turis ante-
cellunt.

sed pœnitendi ac se expiandi tempus daretur,
obsecrare. Virgo daturam se & morte dilata
expiandi animi tempus aliquod spaciumque
fore p̄misit. Vimine (virgula) interim, quæ
manu gestabat, cauponis genua vndequeque
signavit, & quasi exarando ac lineam rotan-
dando circumscripsit, his ita actis virgo dis-
cessit, illoq; somno solutus (euigilans) mem-
bra illa quæ vimine notata erant à cætero cor-
pore auulsa (incisa) discerptaq; reperit, & sin-
guinem quasi ex recenti vulnere profusum
tem vidit. Productus hospes miser adus in pu-
blicum fœdo illo corporis habitu, & horri-
bili crurum sectione, non minus quam cor-
testimonio miraculi veritatem confirmat
iustissimumq; illud omnipotentis Dei &
dicium & supplicium ad multorū exemplum
patefecit.

6.
S. Gregor.
Turon. li.
in gloriam
plur. mart.
cap. 19.

Templum erat in vrbe Turonensi S. Ma-
riæ Virgini ac diuino Christi præcur-
dicatum, vbi periuri diuinitus plecebantur.
Quidam enim, qui peierandi animo in Ec-
cliam venerat, simulatq; ad Virginis aram
stans manum sustulit, vt iusiurandum mes-
dax pronunciaret, retro labens ita caput
pauimentum supinus afflixit, vt vix vitæ spe
vlla superesset. Cum autem recreatus atq; re-
ctus ad se miser homo redisset, periurij
scelus quod occultarat, patefecit, & ad Dei, Ma-
riæque matris gloriam peruulgauit, Grego-
riusq; Turonensis huius author historiæ quædam

dam Turonensis vidisse se ait qui in illo eodem loco iurisiurandi religionem & testimonij sanctitatem violarunt, haud impunita quidem audacia, quando quidem omnes intra anni curriculum viuere atque auras inficere desierunt.

In S. Vincentij monasterio ab eo loco non longe cui Petra Pertusa nomen est, fratres unanimis lege lata sanxerunt, vt cum Pontificijs ex Breuiario, vt vocant, precationibus horariae beatissimae Deiparae preces dicerentur. Cumq; id toto triennio sanctè integreq; seruassent, perditum cuiusdam monachi, cui Gazoni nomen fuit, loquacitas impia, vt Virginis ad omnes horas preces tollerentur, euicit, at tamen de caelo vindicta tarda non fuit, rapinas, deprædationes, incendia, monasterijque tum seruorum tum administratorum cedes immittens. itum est ad Germaniæ imperatorem qui maleficia coërceret, & à facinorosis penas repeteret, irritò euentu. Consulitur Petrus Damiani, vir illa ætate vt sapientiss. ita sanctissimus, qui merito illa passos esse respondit, quod impetatricem pacis, vt ar illius verbis, abieciissent. Mox in terram nuncij corruentes beatissimae Virginis matrisq; laudes nunquam se in posterum omissuros receperunt, quibus restitutis sequuta pax est, & monasterij alta visa securitas.

In sodalitijs deligitur vnus qui sit particeps & conscius rerum omnium quæ decernuntur

7.

Ep. ad Thomam Claudiopolensem Episcopum. Ex scriptis Petri Damiani, & ex Antonino Florentiæ Archiepiscopo, 2. part. tit. 16. c. 8. sect. 1.

8.

Bencius in annal. in

T 3

nuntur

Bencius in
 annal. in
 hist. colle-
 gij Hispa-
 lensis.
 Bonif. lib.
 5. c. 1.
 Nota pro
 uidentiam
 virg. erga
 Sodalit.
 etiam mi-
 nimorum
 quæ ad Par-
 theniam
 spectant
 rationem
 habet.

vid. locum
 de Blasphē-
 miæ poe-
 nis.

9.

Ioa. Antō,
 Valtrinus
 in Societ.
 annal. 1582
 de hist. p-
 uincię Rō.

10.

Ioa. Bonif.

nuntur, easq; litteris mandat, ab arcanis disci-
 tur. In congregatione porro Hispalensi, ad-
 lescens qui hoc munereungebatur, duos ad
 hanc rem destinauerat calamos scriptorio-
 insigni ornatu, etenim caules detractis ple-
 mulis aureo filo sericoq; distinguebantur
 uicem permixtis. Horum alterum subripuit
 vnus de sodalibus iuuenili furto, cuius et
 pe pulsabatur cogitatione animus, vt post
 bitis rebus omnibus se Deo consecraret in
 quo cœnobio, preualente amore in multitudine
 lam quandam, aliud agebat, ad eam aliquo-
 do cum instituisset scribere, ac furtiuum cele-
 mum sumpsisset manu, sensit sibi verberari
 excussissima palma, simulque vox ad aures
 etiamne scelestæ rem mihi dicatam temere
 audes impuro ausu? attonitus hac pronun-
 tione ac verberare, vt se collegit iuuenis, re-
 tit ad calculos quos pene abiecerat vt am-
 teretur institutum Franciscanæ religio-
 mansit ad aliquot dies memor nota plagæ
 ceptæ, vt appareret ab alia vi quadam maiore
 quam ab humana impactam.

Homo transalpinus ex sacra Lauretana

domo calcis aliquantulum sustulerat, hinc
 vbi Romam venit, morbus debilitate sub-
 adortus est, cum autem de consilio quorundam
 dam Lauretum rediisset, calcemque ressus-
 islet illico sanitatem recuperavit.

Huic valde affine est, quod nostra me-
 moria

ria Ioanni Soares Conimbricensi Episcopo

contigit qui in illo ad Tridentinū Concilium lib. 5. de historia virginali c. 6.
 itinere, laterem ex eadem Lauretana æde, illo permittente, qui poterat, desumptum tamen non tulit impune. Nam morborum & dolorum quasi tempestate quassatus non ante conualuit quàm laterem eo vnde abstulerat, referendum curauit, &c.

Impius detestandusque Nestorius qui sanctissimam Virginem Dei esse matrem inficiabatur blasphemix pœnas soluit, & iustissimo Dei iudicio damnatus horribili est absumptus interitu. A Theodosio iuniore Antiochiâ (vbi Presbyter, concionator, & ecclesiastes erat) Constantinopolim vocatus, & illius inclytæ vrbis præsul Patriarchaque delectus, non solum eloquentiæ qua valebat sed etiam castitatis & continentix famam collegerat; Sed posteaquam virus effudit immaculatæque Virgini bellum nefarium indixit, à religioso imperatore proscriptus est, exilioque mulctatus. Hoc supplicio quod mortis instar putabatur, nihilo melior effectus, errorem vel furorem potius minime deponerat. Quamobrem Dei vnigena filius à suæ parentis improbissimo ac turpissimo vexatore debitas pœnas repetiuit, & Ephesini iudicio Concilij (quo eius perfidia damnata est) diuinum ac cæleste subscripsit, suoque quasi calculo Deus sacrosanctæ Synodi decretum approbavit. Neque enim satis esse debuit

II.

De illis qui offese Deiparæ capitales pœnas luerunt, & horribili genere mortis vitam turpissimâ finiunt.

Socr. li. 7.
 Niceph. li. 14. cap. 36.
 Theod. li. 4. hær. fab.
 Paul. diac. lib. 18. rerū Rom. Canif. de 13.
 Virgine li. 5. c. 20. Breudenb. li. 2. cap. 9.

Quartum tam tetrum & immane monstrum à beatiss.
 exilium E. mo Patrū cœtu reijci ac exterminari, sacerdoti-
 uagrus ex tis honore & Cōstantinopolitano Episcopo
 Nestorij e spoliari, à Christiano Principe quater in exi-
 pistolis se um relegari, à bonis omnib⁹ quasi peltē exi-
 didicisse lē deuitari; sed & procacissimę linguę, qua
 ait. toties in diuę matris iniuriam cōtumeliam

miri carni-
 fices.

lib. 1. c. 7. in
 collectane.
 is. videlo-
 cum de he-
 reticis.

12.

hist. Ecel.
 Suidas. Su-
 rius in vita
 S. Nicetę,
 auctor mi-
 scella. Zon.
 tom. 3. an-
 nal.

vibrabat pœnas moribundus meritas deducit
 vitam miserrimo fine terminauit, Siquides
 horrēdi vermes subito misceri & scateri su-
 visi qui blasphemam atq; sacrilegam Nesto-
 rij linguam morientis velut agmine factos
 ferunt, atq; ita confecerunt, vt nihil omnino
 superesset. Corpus quoque in sepulturam
 latum terra ipsa deuorauit vt apud inferos
 na cum sceleratissimo illo animo torques-
 tur, & temulentissimę pœnas insanie mul-
 ante dependeret. Vermibus linguam exelan-
 fuisse Nestorij Euagrius scribit, & ab aman-
 ensi ipsius Nestorij se accepisse cōfirmat. Por-
 ci huius putruisse corpus Theodorus lecto-
 asseuerat, &c.

Constantinus Copronymus (qui hoc
 disimo notatus atque affectus est cognomine
 quod illo ipso tempore quo sacro baptis-
 fonte tingebatur humani corporis sterco-
 gessisset, futuręq; vitę sceditatem ac turpi-
 dinem portendisset) eo impietatis & amen-
 prorupit, vt omnem sacrosanctę virginis
 uocationem & cultum detestaretur ipse, &
 Chrīsticolis implorari Virginem lege

prohiberet. Neque mirum videri debet tam turpiter infanijſſe & eius ſanctiſſionis quæ intermeratæ Virginis cultû abrogaret, authorem illû fuiſſe, qui Venerem coleret, magiſtramq; libidinis adoraret, pueros maſtaret, humaniſq; victimis vteretur: ſcetidorum ita amantem fuiſſe accepimus. vt brutorum animalium excrementis corpus inungeret, ſuoſq; aulicos ad idem exemplum non magis hortaretur quam impelleret. Moriturus carbunculum, morbi genus horribile, ſenſit, quo pedes inflammati condolebant. ardentiffimis etiam jaſtatus eſt febribus quæ tales fuerunt, vt à medicis remedium inueniri nõ poſſet. accendiſt elephantia, &c. Ergo rebus omnibus deſperatis clamare ac vociferari coactus eſt, ſe violatæ Deiparæ Virginis pœnas dare, & propter impias in Dei matrem deteſtandasq; blaſphemias vel viuum flâmis illiſt radi quæ nullis ſæculorum ſpatijs ac terminis extinguntur, precari proinde vt Maria meritis laudibus exornetur quibus ſibi placetur irata. Paulo poſt impius deceſſit, indignus diuinæ parentis auxilio. mortui ſepulti cadauer (Imperatore Michaelē Theophili filio) effoſum exhumatumq; eſt, incendioque conſumptum, vt ardentis apud inferos animæ ſimilitudinem aliquam exhiberet.

Constantinopoli in ea cuſtodia vbi Mariæ Dei matris hoſtis Anatolius iuſſu Tiberij Chriſtiani Principis (qui proxime ante Mauritiū

T 5

Cur ſectarij cuius facta imitantur eius duriffimum exitum nõ perhorreſcunt.

interitus admodum functus.

S. Mariæ miniſtri.

Conſule S; gonium li. 3 de regno Italiae.

13. Canif. li. 5. ca. 20. operis Mariani

citans Eua-
grium &
Niceph.
Bredenb.
li. 2. c. 14.

Imago Dei
paræ virgi-
nis vultu
averso pre-
ces faciler
gi repu-
diat.

ritium imperavit) tenebatur inclusus, imma-
culatæ eiusdem Mariæ virginis imago ad oc-
rum solatium qui in carcere erant funicu-
relegata pendebat. Anatolius dum suam cau-
sam Augusto probare nititur, & mutatæ co-
rectæque vitæ testes colligere studet, in illa
eandem clarissimæ Matris Dei effigiem oc-
los interdum iaciebat, veniamq; scelerum
flagitabat, animiq; dolorem ex vitæ
rioris scelerum memoria & recordatione
sceptum ad placandum optimi Principis
ram callide simulabat, neque tam animo
sincera voluntate, quam externo corporis
habitu atque eminenti specie ante virginem
illam imaginem virginum Virginis supplicabat:
ad fictas Anatolij preces (rem miram
Virginis imago iratæ similis vultu avertit
illo ipso qui custodiæ præerat inspectam
alijsque compluribus rem admirantibus spe-
tim ex custodijs (quibus carceris erat custodia
commissa) partim ex eorum confessoribus
quos carcer incluserat. Quin & ipsa
DEI matris effigies illo eodem iracundo
spectu, Anatolio minitabunda multis extra
carceris limen monstrata per visum
se narratur, quo grauior populi totius in-
leratissimum illum fontem esset offensum
Quamobrem communis omnium vox An-
tolium de medio tollendum, horribili
supplicio interimendum esse proclamavit
itaque omnium consensu bestijs obiectum

ferrime dilaceratur, sed non miserabiliter, nec enim erat quem miseratio commoueret. Lupi extincti Anatolij cadauer arreptum, dissectum, huc illucq; iactatum audivissime confecerunt. Euagrius scribit Virginem se nonnullis fidelibus ostendisse, & eos contra sceleratissimum priscæ impietatis renouatorem incitasse, dixisseq; filium suum ab Anatolio contumelijs affici, &c. addit etiam: Anatolius bestijs obiectus & sublatus in crucem, populi, quæ parabantur, tormenta effugit, quæ præterea inferebantur terminauit. Sed lupi, quæ visa noua res est, corpus è cruce deturbât, humi proijciunt, & pastu crudeli membratim deuorant, &c.

Leo Armenus imp. hoc nomine quartus filius Constantini Copronymi ex templo S. Sophiæ auream coronâ immensi pretij gemmis ornatam rapuit quam Mauritius imp. sanctiss. Deiparæ dedicarat, ad ornatum templi; carbūculo agitur in capite oborto perimitur, qui virginei capitis ornamento ausus est sacrilegas manus iniicere. Zonaras ait: Leo interficitur qui se sanctorum carnibus faginabat.

Dynastæ Scheirenses tantæ nobilitatis vt Bauriæ principes multos procrearint insigni pietatis laude commendantur. Quod enim in ipsorum ditione erat præstans admirandumque castellum religioni beatissimæ Virginis dedicauerunt, monasterioq; constructo, quod etiam nunc apud Bauros extat, gētis ac fami-

14.
Petrus Mexica in eius vita.

In annal. Constant. & Cedren.

15.
Trithemius li. de origine gentis principumq; Bauriæ.

familię non modo sepulchrum (humaniter
 lic Bauarię proceres) sed etiam monumentum
 reliquerunt. Cum enim illo qui familiam
 cebat, quiq; rerum sine controuersa lega-
 mus possessor erat, extincto, atque mortuo
 multi hęredes de Scheirensi castro dubiam
 contenderent, diuino agente spiritu suo quod
 que iure cesserunt, & beatissima cęli Regine
 castrum illud libētissimis animis obtulerunt
 vno excepto (duce) Arnolde, quem Bauari-
 rum vulgus infelicem appellat, cū infans
 dicere debuisset, qui, quod malo dęmon-
 miliariter vteretur, suę partis eum cōsortio
 facere nitebatur. Non multo post dęmon-
 micus gratiam retulit, eam scilicet, quam
 deuotis reddere consuevit. Viuum enim, p-
 stitum, sospitemq; corripuit, & in lacum
 nasterio vicinum deturbauit, vnde nunquam
 est visus emergere. Eo igitur de medio
 to rata cęterorum donatio fuit, & hęc
 peruenit ad Virginem, quę suos remunerat
 amatores, & ex orci faucibus ereptos ad illam
 vitam perducit quę nullis finibus termina-
 tur.

16.

Vinc. Belu-
 ac. part. 2.
 spec. hist.
 lib. 3. c. 104

Placentię cum in taberna luderet quidam
 tesseraęque iactus minus prosper ac felix ca-
 distet gloriosissimo Marię ventri vbi Ch-
 stus salus nostra delituit impudentissimus
 leator obstrepuit, ad nefariamq; vocem,
 virgineum vterum diris execrationibus
 deuouet, subita morte prostatus descendit
 Dyna

feros, quem locū illi incolunt quos à se Christus bonus pastor segregavit, ac furijs vlticibus dæmonibusq; permittit in omnem æternitatem cruciandos.

Matrona quædam tum pia, tum nobilis Cisterciensi familiæ prædia donauerat, quibus in S. Mariæ Virginis honorem ædificata domus est. Cum vero post matronæ fundatricis obitum quidam se bonorum illorum legitimos esse dominos profiterentur, Cisterciensibus molestissimi esse cœperunt duce Henrico, qui omnium acerrime monachos agitabat. Sed tamen Dei matris ope, quæ cœnobio præsidebat, effectum, vt non modo præda illa non potiretur, vt suis etiam fortunis euersus vitam egerit infelicem. Alter eorundem bonorum cupidus, & monachorum illa de causa vexator, à suo occisus seruo temeritatis & audaciæ meritis pependit pœnas. Tertius ad hanc eandem prædam aduolans & anhelans in ipso cursu miserrimus occidit, ac medius crepuit, vt, qui Iudæ proditoris imitabatur auaritiam, Iudæ supplicium pateretur. Hanc memorabilem vltionem cū quidam ex competitoribus vir & nobilis & bene cordatus audivisset, in templum Virginis venit, & hæc ibi verba fecit. Domina mea, spes mea, portio mea, sint tua tibi, ego iure meo cedo, & quæ me pars attingit, si forte attingit, eam ego partē libenter abiudicio. At vero post tot exēpla Dynasta quidā potens, cui Vvilhelmo nomen fuit,

17.

Caesarius
monachus
Cisterciensis
lib. 7.
dial. c. 7.
Supplicium
quorūdam
optimatū
qui in bona
SS. dicata
virgini
rapaciter
inuolarūt.

18.

19.

20.

fuit uxoris instinctu, quæ sese bonorum
rum iactabat hæredem, sua ipse autoritate
grum omnium optimum occupavit, ac
nachis omnia iura ac lege tenentibus graui-
mum tum rapinæ, tum cõtumeliæ vulnere
flixit. interea religiosus quidã sacerdos in
su didicit, quæ pœna raptorem sacrilegum
maneret, eum quæ proinde monuit, vt
resipisceret. ille, culpata vxore, aliena re
re, monachis negotium exhibere persequen-
Romani pontificis se uero diplomate ac lit-
ris appellatus rem diutius quam par esset
traxit. interea dum cursores vltro citroque
meant, ac de pace cum V Vilhelmo frustra
tenditur, de quæ agro reddendo nequiquam
laboratur, religiosus quidã Ioannes nomine
in somnis virginem querentẽ audiuit, atque
dicentem, hinc me cõmigrare necesse est, pro-
gãte hoc ipso, quo ibis domina? ad filium me-
um, inquit de Guilhelmo cõquestura quæ
hoc in loco quietam esse non sinit. Post
mane visionem Ioannes cuidam V Vilhelmo
famulo patefecit, & dominum cito moriturum
rum significauit. irrisit famulus, sed irrisus
nollet, quippe qui altero pede truncatus de-
spicientiæ pœnas persoluerit. At V Vilhelmo
dum in secreto quodam nemore (viscũ man-
tenens) volucres aucupatur à duobus Comitibus
Seinensis ministris, quibus vnus capere
prædam extorquere conabatur, lancea trans-
fixus cõfestim expirauit. vxorem malorum
causam priuignus quidam ex bonorum or-

nium possessione cum liberis, quos ex tyranno VVilhelmo susceperat, precipitem exturbavit, ita Cistercienses gloriosæ Virginis Deiparæ meritis ac patrocinio cuncta pacifice possederunt.

Anno 1472. Senescentem Rosarij pietatem D. Dominici sectatores, iubente Deipara, Colonia renouandam curauerunt. Procedente eorum industria & sodalium augescente numero prospera Rosarij principia duobus illius vrbs concionatoribus ingrata & iniucunda fuerunt. Honorabat concionatorum hoc par & celebrabat maxime populus ob eloquendi artē, &c. ideoq; ad horum vtriusq; concionem audiendam innumerabilis multitudo confluebat, igitur Rosarij crescētis iniuria tacti pium illum ita precandi morem vituperare adorti, seq; versus ac veteratorie in auditorum animos insinuantes Rosarij religionem & sanctitatem perfidiose impieq; vexarunt, &c. Alter illorum incredibili audacia cum sodalitatē pernicie & sacri iniuria Rosarij ex superiore loco multa iactauit, multa impudenter effutit, quibus retardati quamplurimi, & ab illa pietate deterriti partim societatem, quam iam coierant deseruerunt, partim ineundæ consilia prorsus abjecerunt. Ergo quæ tam multos numerabat, ad paucos redacta sodalitas suam solitudinem deplorabat, &c. Cum vero nugator ille quosdam animaduertisset, & Rosarij adhuc tenaces esse, & sodalitia

fre-

21.

Ioan. Lopezius li. 1.
de Rosario
c. 15.

frequentare, ad eam religionem funditus
 ciendam, & eius exinanienda collegia concionem
 in proximum dominicum diem concionem
 plausu auditorum indixit, in ea se monstraturum
 rum quã esset inanis & futilis illa religio. Ad
 aduenerat dies ille dominicus, popululorum
 maximam concionis expectationem ad
 etus templum omne compleuerat, cum
 tempus esset, neque tamen Orator apparere
 quæsitus à suis inuētus est mortuus. Nam
 ximi sabbathi nocte cum sanus & valens
 cubuisset, & minacem illam concionem
 turus esset, Dei iudicio omnia contem
 regentis obiit repentino, nullo teste, nullo
 iutore, nemine qui Iesu & Mariæ salutis
 nomina identidem inuocaret, assistente
 alter orator erroris concors & socius, & Ro
 sarij exagitator impius illud humanitas
 nisse censens mortui consiliorum se probu
 sus hæredem Rosarij reliquias delere con
 tuit, & in eum finem concionem aduocauit
 dumq; in suggestum parat ascendere, ro
 be inspectante, paralyti repentina correptus
 in terram subito concidit, integra tamen De
 beneficio mens muto infantiq; relinquitur
 igitur cum intellexisset improbatu Rosarij
 pœnas meritas dare & supplicij causam
 nosceret esse iustissimam, cæli Reginam, cui
 voce non posset, animo & corde compell
 lenissimeq; Matris opem mutatus implorauit
 & linguam à Deipara postulat, quæ prædicat

dilaudetque Rosarium, quod furijs agitatũs impugnasset: impias ac nefarias conciones, commendandi pro dignitate Rosarij tum assiduitate tum alacritate & studio, se correcturum esse promittit, diligentiorẽmque se ad restituenda sodalitia fore quàm fuisset ad evertenda furiosus. Vix sponsionem votumque finierat, cum vox illi linguaque redditur, & valetudo pristina reparatur. inde ad suggestum lætus ascendit, & in illa maxima frequentia Rosarij laudes suauissimè verissimèque prosequitur taleque ei pietati testimoniũ dedit quale eius esse oportebat, qui beneficio Virginis ex tanto & tam graui tum periculo tum supplicio incolumis euasisset.

Homo improbus omnium religionũ contemptor Brunsvichij vbi cenobium virginũ, erat instructũ, sub trunco arboris, vbi Dei matris imago infantem Iesum fouens in gremio tot iam secula suũ habuerat domicilium, cellam vinariam effodi iussit, sed nõn impune hæc impietas abiit. Tertio die horrea omnia & pecus vniuersum & ædificia nonnulla ignis incendio conflagrarunt, ipse vero sceleris author cum magnos ad honores iam peruenisset, multorum facinorum reus in atrium coniectus est carcerem, vbi scelestam vitam inhonorato sine concludit.

Cum vxor cuiusdã hæretici (Adriani) beatissimæ imaginem Virginis ad quam orare solebant Rutheni recte sentientes, consecisset

V in

22.

Nicolaus
Orlandus
in
annal. Societ.
1584.

23.

Francis.
Bencius in
annal Soc.

1580 & 7.
in hist.
prou. Pol.

in ignem, eumq; comprimere non potuit, & duo eius liberi miserrime deflagrarunt. Neque enim semper conuiet clementis, Deus, excusat se hoc etiam tempore interdum, & vnum aliquem corripit vt multos emendet.

24.
Ibid.

Cum Russus quidam Schismaticus eo die qui assumptæ Virgini sacer est ad eruendam argillam exisset, maxime ob Kalendarij Gregoriani contemptum, multum licet diffundente Virgine quadam Catholica, & vaticinante vltimum illum ei diem ac supremum opus fore, ruentis subito casu mole telluris oppressus est, vt suo (inclusus) funere idem requirit alijs neglectæ religionis monumentum & inuenerit ipse dementis propositio pulchrum.

25.
Ex litteris
P. Melchioris
Triuini,
Rect. Prag.
ensis Col.
legij.

In Polonia vrbe Zamossa quædam matrona genere quidem nobilis, sed hæresis iam perditæ vt Sabbathi diem & sibi & suis velle esse feriatum, contra Dominicam profectum & operosum. Extra urbem huic erat villa possessio, ad quam ipso annuntiantis Angelus die cum proficisci pararet, domestici iter dissuadent, diei Christianis religiosissimi sanctitate proposita. Mulier offensa Dei parati cuius inelytas ferias famuli obiecissent, vobis laceffere, vnam ex multis dicere, eidem sanctitate parem esse iactare. igitur ad villam suis inuitis egressa cum iam parum viæ restaret, equi rhedam trahentes tam fixis hærentibus vestigijs, vt ad progrediendum vis nulla cog

gerit, itaque rhedario nequicquam incitante nihilq; neq; voce & clamore, neque flagello proficiente, improba mulier dum equi perstant immobiles, exit ex rheda, & tantisper declinat à via vt naturæ obtemperet, & aluum exoneret. Se purgantem ingens & validus ventus repente deturbat & mulieris faciem in corporis egestas sordes impingit, & cum os sacrilegum immundis fecibus inquinasset, post ingentes editos clamores spurcam animam egit dolore trahente (al. subita tempestas eam adeo tenuit vt relicto curru ventris onus deponere coacta fuerit, quam ventus ita terræ allisit aliquoties, vt horrendum clamans & impuro ore in suis fordibus se volutans infelicem animam efflarit). gesta res tanta anno sexcentesimo supra millesimum.

Guilhelmus Baldesanus in stimulis virtutum adolescentiæ, li. 3. c. 21. ait: Narrauit mihi vir religiosus & grauis. superioribus annis in mediolanensi prouincia fuisse adolescentem vt nobilitate sic fastu & arrogantia insignem: Hic cum aliquando in contentionem venisset cum alio quodam, inter pugnandum impium aliquid dicit in Matrem Dei. atq; ecce iustissimus iudex permisit, vt os illud apertum, contra maiestatem tantæ Reginæ ipso temporis articulo aduersarij telo interciperetur tam ad punctum vibrato ictu vt ipsis linguæ radicibus succisis, & transfixo palato repente conciderit mortuus.

V 2 Anno

27.
Lipsius in
miraculis
D. Virginis
Hallensis
cap. 7.

Anno 1580. Cum Oliverius Tempelinus Hallas obsideret, erat inter milites quidam Ioannes Zvvichius, is iactare palam se suis manibus Hallensi mulierculæ (Dei parentem intelligebat) nasum abscissurum. Sed hæc mori procurat glande plumbea excussa scurræ illi ipsi nasum auferri. Pœnam habuit, & irrisum inter ipsos commilitones perpetuum meruit, qui identidem hominem ad nasum recipiendum Hallas mittebāt.

28.
Ibid.

In eadem expeditione Ioannes Ryffelmannus ore tetriore effuderat sacratam se statum igne subiecto publice crematurum. Sed ille impio blasphemum os ac mentum ictu abscidit Deus & paulo post ipsam vitam.

*MENDACES ET CORDE DVPLI-
ci merentur iram Dei.*

1.

LVcas Actor. 5. Ananiæ & Saphiræ eius uxoris pauendum recenset interitum. Veniderāt agrum, cuius pretij, quod delaturorant ad pedes Apostolorum dolosa calliditate mentientes partem fraudarunt, inquit de crimine Petrus, detegit fraudem, & Deus pœnam infligit. Petrus, inquam, primus omnium ac solus inter Apostolos de perpetrato peccato reos interrogat, quos conuictos a Deo dira pœna immissa consequitur, ut experimento omni Ecclesiæ innotesceret, illum quem Petrus criminis arguit, Deum eius iudicio annuentem mox experturum ultorem.

Hieron.
ep. 8. tom. 1

Max